

Proloog

Het was alsof ik vast zat in zo'n verschrikkelijke nachtmerrie: zo een waarin je moet rennen, rennen tot je longen barsten, maar waarin je lichaam niet snel genoeg vooruit wil. Mijn benen leken steeds langzamer te gaan terwijl ik me een weg door de mensenmassa baande, maar de wijzers van de grote kerkklok vertraagden niet. Gestaag en onverschillig kropen ze meedogenloos naar het einde – het einde van alles.

Maar dit was geen droom, en in tegenstelling tot de nachtmerrie rende ik niet voor mijn leven, maar om iets te redden wat me oneindig veel dierbaarder was. Mijn eigen leven was vandaag niet van belang.

Alice had gezegd dat de kans groot was dat we hier allebei zouden sterven. Misschien dat het anders zou aflopen als het stralende zonlicht haar niet gevangen hield: ik was de enige die over dit fel verlichte, overvolle plein kon rennen.

En ik ging niet snel genoeg.

En daarom kon het me niet schelen dat we omringd waren door onze buitengewoon gevaarlijke vijanden. Toen de klok begon te slaan en de grond deed trillen onder mijn trage voeten, wist ik dat ik te laat was – en ik was blij dat er iets bloeddorstigs op me stond te wachten. Want als ik hier faalde, wilde ik toch niet meer leven.

De klok sloeg opnieuw, en de zon brandde loodrecht naar beneden.

I. Feest

Ik was er voor negenennegentig komma negen procent van overtuigd dat ik droomde.

De redenen waarom ik daar zo zeker van was, waren ten eerste dat ik in een heldere baan zonlicht stond – een verblindend, fel soort licht dat je nooit zag in mijn nieuwe woonplaats Forks, Washington – en ten tweede stond ik oog in oog met mijn oma Marie. Oma was nu al zes jaar dood, dus dat zou wel eens doorslaggevend bewijs kunnen zijn dat ik aan het dromen was.

Ze was niet veel veranderd, haar gezicht zag er nog precies zo uit als ik me herinnerde. Haar huid was zacht en verdroogd, en plooidde zich in dui-zenden rimpeltjes die lichtjes aan het bot eronder hingen. Een soort van gedroogde abrikoos, maar dan met dik, opgestoken wit haar als een wolk eromheen.

Om onze monden – die van haar was een verweerde vouw – verscheen op precies hetzelfde moment dezelfde verbaasde halve glimlach. Blijkbaar had zij ook niet verwacht mij te zien.

Ik stond op het punt haar iets te vragen. Ik wilde zoveel weten: wat deed ze hier in mijn droom? Wat was er de afgelopen zes jaar met haar gebeurd? Was alles goed met opa, en hadden ze elkaar teruggevonden, waar ze dan ook waren? Maar toen ik mijn mond opendeed, deed zij dat ook, en ik hield in om haar voor te laten gaan. Zij wachtte ook, en toen lachten we allebei om onze onhandigheid.

‘Bella?’

Het was niet oma die mijn naam zei, en we draaiden ons allebei om om te zien wie ons gezelschap kwam houden. Ik hoefde niet te kijken om te weten wie het was, deze stem zou ik overal herkennen – en ik zou er ook altijd op reageren, of ik nu sliep of wakker was... zelfs als ik dood was, gokte ik. De stem waar ik voor door het vuur zou gaan, of, iets minder spectaculair, elke dag voor door de koude en eeuwige regen zou ploeteren.

Edward.

Ondanks het feit dat ik altijd zielsgelukkig was om hem te zien – wakker of niet – en ondanks het feit dat ik er bijna zeker van was dat ik droomde, raakte ik in paniek toen Edward door het felle zonlicht op ons afliep.

Ik raakte in paniek omdat oma niet wist dat ik verliefd was op een vampier (dat wist niemand), dus hoe zou ik moeten verklaren dat de schitterende zonnestrallen in duizenden stukjes regenboog van zijn huid afspatten, alsof hij gemaakt was van kristal of diamant?

Nou kijk, oma, je hebt misschien wel gezien dat mijn vriendje glinstert. Dat doet hij nou eenmaal in de zon. Niks om je zorgen over te maken...

Waar was hij mee bezig? De enige reden waarom hij in Forks woonde – de regenachtigste plek op aarde – was dat hij dan overdag buiten kon zijn zonder het geheim van hem en zijn gezinsleden te verraden. En toch kwam hij gracieus naar me toe gewandeld, met een prachtige glimlach op zijn engelengezicht, alsof ik hier in mijn eentje stond.

Op dat moment zou ik willen dat ik niet de enige uitzondering was op zijn mysterieuze gave – meestal was ik dankbaar dat ik de enige persoon was van wie hij de gedachten niet luid en duidelijk kon horen alsof ze hardop gezegd werden. Maar nu wilde ik dat hij me wél kon horen, zodat hij de waarschuwing zou krijgen die ik in mijn hoofd aan het schreeuwen was.

Ik wierp een paniekerige blik op oma en zag dat het al te laat was. Ze draaide zich net om om mij aan te kijken, en haar ogen stonden net zo verschrikt als die van mij.

Edward, die nog steeds zo prachtig glimlachte dat mijn hart aanvoelde alsof het zou opzwellen en door mijn borst naar buiten zou barsten, legde zijn arm om mijn schouder en draaide zich om naar mijn grootmoeder.

Oma's blik verbaasde me. Ze leek niet geschokt, maar keek me in plaats daarvan een beetje schaapachtig aan, alsof ze een uitbrander verwachtte. En ze stond in zo'n rare houding, met één arm onhandig van haar lichaam af, uitgestrekt en dan omgekruld in de lucht. Alsof ze haar arm om iemand heen had die ik niet kon zien, een onzichtbaar persoon...

En toen pas keek ik naar het geheel en zag de grote vergulde lijst om oma heen. Niet-begrijpend deed ik de hand omhoog die niet om Edwards middel geslagen was en stak hem uit om haar aan te raken. Ze deed de beweging precies na, spiegelde hem. Maar waar onze vingers elkaar zouden moeten raken, was niets dan koud glas...

Met een duizelingwekkende schok veranderde mijn droom abrupt in een nachtmerrie.

Dat was oma niet.

Dat was ik. Ik in een spiegel. Ik – stokoud, gerimpeld en verweerd.

Edward stond naast me, zonder spiegelbeeld, pijnlijk mooi en voor altijd zeventien.

Hij drukte zijn ijzige, perfecte lippen tegen mijn oud geworden wang.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag,’ fluisterde hij.

Ik schrok wakker, met grote, uitpuilende ogen, en hapte naar adem. De felle zon uit mijn droom werd vervangen door druilerig grijs licht. Het vertrouwde licht van een bewolkte ochtend.

Gewoon een droom, zei ik tegen mezelf. *Het was maar een droom*. Ik haalde diep adem en schrok toen opnieuw omdat de wekker afging. Volgens de datum aanduiding in de hoek van het schermpje was het vandaag 13 september.

Het was maar een droom, maar wat één ding betreft was hij in elk geval voorspellend. Ik was jarig vandaag. Ik was nu officieel achttien jaar.

Ik zag al maanden op tegen deze dag.

Al de hele perfecte zomer lang – de mooiste zomer van mijn leven, de mooiste zomer die iemand waar ook ter wereld ooit gehad had, en de regenachtigste zomer in de geschiedenis van het Olympisch Schiereiland – had deze donkere dag op de loer gelegen, klaar voor de aanval.

En nu het zover was, was het nog erger dan ik had gevreesd. Ik vóelde gewoon dat ik ouder was. Ik werd elke dag ouder, maar dit was anders, erger, meetbaar. Ik was achttien.

En Edward zou dat nooit worden.

Toen ik mijn tanden ging poetsen, was ik bijna verbaasd dat het gezicht in de spiegel niet veranderd was. Ik bekeek mezelf nauwkeurig, op zoek naar de eerste tekenen van eventuele rimpels in mijn ivoren huid. Maar de enige groeven die ik had, zaten in mijn voorhoofd, en ik wist dat die zouden verdwijnen als ik me maar zou kunnen ontspannen. Dat lukte niet. Mijn wenkbrauwen bleven in een bezorgde streep boven mijn ongeruste bruine ogen staan.

Het was maar een droom, hielp ik mezelf opnieuw herinneren. Een droom... maar ook mijn ergste nachtmerrie.

Ik sloeg mijn ontbijt over omdat ik zo snel mogelijk het huis uit wilde, maar ik slaagde er net niet in mijn vader te ontlopen en moest dus toch een paar minuten vrolijk doen. Ik deed echt mijn best om blij te zijn met de cadeaus die ik met klem níét gevraagd had, maar telkens als ik glimlachte, voelde het alsof ik in huilen uit zou barsten.

Ik probeerde wat rustiger te worden terwijl ik naar school reed. Het beeld van oma – ik weigerde om haar als mijzelf te beschouwen – wilde maar niet uit mijn hoofd. Ik voelde alleen maar wanhoop, tot ik de vertrouwde parkeerplaats van Forks High School op reed en Edward onbeweeglijk tegen zijn glanzende zilverkleurige Volvo zag leunen, als een marmeren eerbetoon aan een of andere vergeten, heidense god van de schoonheid. De droom had hem geen recht gedaan. En hij stond daar op míj te wachten, net als alle andere dagen.

De wanhoop verdween even en maakte plaats voor verbazing. Zelfs nu we al een halfjaar samen waren, kon ik nog steeds niet geloven dat het lot me zo gunstig gezind was.

Zijn zus Alice stond naast hem ook op mij te wachten.

Edward en Alice waren natuurlijk niet echt familie van elkaar (in Forks dacht iedereen dat de kinderen Cullen geadopteerd waren door dokter Carlisle Cullen en zijn vrouw Esmé, allebei duidelijk te jong om al zulke grote kinderen te hebben), maar hun huid had precies dezelfde bleke tint, hun ogen hadden dezelfde vreemde gouden kleur, met dezelfde diepe, donkerblauwe kringen eronder. Haar gezicht was net als dat van hem ontstellend mooi. Iemand die het wist – iemand zoals ik – kon aan die overeenkomsten zien wat ze waren.

Ik fronste toen ik zag hoe Alice op me stond te wachten – haar geelbruine ogen glommen van opwinding, en ze had een klein, vierkant pakje in zilverkleurig papier in haar hand. Ik had tegen Alice gezegd dat ik niets wilde voor mijn verjaardag, níets, geen cadeautjes, zelfs geen aandacht. Mijn wensen werden hier duidelijk genegeerd.

16 Ik sloeg de deur van mijn Chevy pick-up uit 1953 dicht – het regende roestvlokken op het asfalt – en liep langzaam naar de plek waar ze stonden te wachten. Alice huppelde me tegemoet, haar elfachtige gezichtje glom onder haar piekerige zwarte haar.

‘Gefeliciteerd, Bella!’

‘Ssst!’ siste ik en spiedde de parkeerplaats rond om te zien of niemand haar gehoord had. Het laatste wat ik wilde was dat deze duistere gelegenheid gevierd ging worden.

Ze negeerde me. ‘Wil je je cadeautje nu openmaken of straks?’ vroeg ze gretig terwijl we naar Edward liepen, die nog steeds stond te wachten.

‘Ik wil geen cadeaus,’ protesteerde ik mompelend.

Ze leek eindelijk door te hebben dat ik niet in de stemming was. ‘Oké... straks dan. Hoe vind je het plakboek dat je moeder gestuurd heeft? En het fotoestel van Charlie?’

Ik zuchtte. Natuurlijk wist ze wat voor verjaardagscadeaus ik gekregen had. Edward was niet de enige in het gezin met ongewone gaven. Zodra mijn ouders zelf bedacht hadden wat ze gingen doen, had Alice dat ook ‘gezien’.

‘Te gek. Echt.’

‘Ik vind het een leuk idee. Je doet maar één keer eindexamen. Dan kun je er net zo goed een mooi verslag van maken.’

‘En hoe vaak heb jij eindexamen gedaan?’

‘Dat is anders.’

We waren bij Edward aangekomen, en hij stak zijn hand uit naar de mijne. Ik pakte hem gretig en vergat even mijn chagrijnige stemming. Zijn huid was zoals altijd glad, hard en ijskoud. Hij kneep zachtjes in mijn vingers. Ik keek in zijn glanzende goudgele ogen en mijn hart kneep ook samen, maar dan een stuk minder zachtjes. Hij glimlachte opnieuw toen hij mijn haperende hartslagen hoorde.

Hij deed zijn andere hand omhoog en volgde met een koude vingertop de buitenkant van mijn lippen terwijl hij begon te praten. ‘Enfin, zoals besproken mag ik je dus niet feliciteren met je verjaardag, klopt dat?’

‘Ja. Dat klopt.’ Ik kon zijn vloeiende, perfect geformuleerde bewoordingen nooit helemaal goed nadoen. Daarvoor moest je in een andere eeuw geleefd hebben.

‘Ik wilde het even zeker weten.’ Hij haalde een hand door zijn warrige bronskleurige haar. ‘Misschien was je wel van gedachten veranderd. De meeste mensen schijnen dingen als verjaardagen en cadeautjes leuk te vinden.’

Alice lachte, en het klonk als zilveren belletjes in de wind. ‘Natuurlijk

vind je het leuk. Iedereen moet vandaag aardig tegen je zijn en doen wat je zegt, Bella. Wat kan daar nou zo erg aan zijn?’ Ze bedoelde het als een retorische vraag.

‘Het ouder worden.’ Ik gaf toch antwoord, en mijn stem klonk niet zo vast als ik gewild had.

Naast me vernauwde Edwards glimlach zich tot een norske streep.

‘Achttien is nog niet zo oud,’ zei Alice. ‘Normaal beginnen vrouwen toch pas op hun negenentwintigste over hun leeftijd te zeuren?’

‘Het is ouder dan Edward,’ mompelde ik.

Hij zuchtte.

‘Technisch gezien, ja,’ zei ze, nog steeds op luchtige toon. ‘Eén jaartje maar.’

En als ik erover nadacht... en zeker kon zijn van de toekomst die ik wilde, zeker zou weten dat ik voor altijd bij Edward, Alice en de rest van de familie Cullen zou blijven (het liefst niet als een gerimpeld oud vrouwtje)... dan zou een of twee jaar verschil me niet zo veel uitmaken. Maar Edward wilde absoluut niets weten van een toekomst waarin ik zou veranderen. Een toekomst waarin ik zou worden zoals hijzelf – waarin ik ook onsterfelijk zou worden.

Een patstelling had hij het genoemd.

Ik snapte Edward niet echt, eerlijk gezegd. Wat was er nou zo geweldig aan sterfelijkheid? Het leek me helemaal niet zo verschrikkelijk om een vampier te zijn – niet zoals de familie Cullen het was, in elk geval.

‘Hoe laat ben je bij ons?’ ging Alice verder terwijl ze van onderwerp veranderde. Aan haar gezicht te zien was ze precies datgene van plan waar ik juist geen zin in had.

‘Ik wist niet dat ik naar jullie toe zou gaan.’

‘O, toe nou, Bella!’ klaagde ze. ‘Je gaat het toch niet voor ons verpesten, hè?’

‘Ik dacht dat het er op mijn verjaardag om ging wat ik wilde.’

‘Ik haal haar meteen na school op bij Charlie,’ zei Edward tegen haar, mij volkomen negerend.

‘Ik moet werken,’ protesteerde ik.

‘Nee, dat moet je niet,’ zei Alice zelfvoldaan tegen me. ‘Ik heb het al met mevrouw Newton besproken. Ze zou iemand anders regelen, en ik moest je feliciteren van haar.’

‘Maar... maar ik kan toch niet komen,’ stamelde ik terwijl ik een smoes probeerde te verzinnen. ‘Ik, eh, ik moet *Romeo en Julia* nog kijken voor Engels.’

Alice snoof. ‘Je kent *Romeo en Julia* uit je hoofd.’

‘Maar meneer Berty zei dat we het opgevoerd moeten zien om het echt te kunnen begrijpen – zo heeft Shakespeare het bedoeld.’

Edward rolde met zijn ogen.

‘Maar je hébt de film al gezien,’ zei Alice verwijtend.

‘Niet die uit de jaren zestig. Meneer Berty zegt dat dat de beste is.’

De zelfvoldane glimlach verdween eindelijk van Alice’ gezicht en ze keek me boos aan.

‘Ik wil het graag leuk houden, Bella, maar hoe dan ook...’

Edward onderbrak haar dreigement. ‘Rustig aan, Alice. Als Bella een film wil kijken dan kan dat. Het is haar verjaardag.’

‘Zie je nou wel,’ voegde ik daar aan toe.

‘We zijn er om een uur of zeven,’ ging hij verder. ‘Dan heb je meer voorbereidingstijd.’

Alice’ lach klaterde weer. ‘Klinkt goed. Tot vanavond, Bella! Je zult zien dat het leuk wordt.’ Ze grijnsde, waarbij haar brede lach al haar perfecte, glinsterende tanden liet zien, gaf me een kusje op mijn wang en danste weg naar haar eerste les voor ik antwoord kon geven.

‘Edward, alsjeblieft...’ begon ik te smeken, maar hij legde een koude vinger op mijn lippen.

‘We hebben het er later wel over. Straks komen we te laat in de les.’

Niemand nam de moeite ons aan te staren toen we op onze vaste plaatsen achter in de klas gingen zitten (we hadden bijna alle lessen samen – het was verbazingwekkend wat Edward allemaal van de dames van de administratie gedaan kon krijgen). Edward en ik waren ondertussen al zo lang samen dat we geen onderwerp van gesprek meer waren. Zelfs Mike Newton wierp me geen mistroostige blikken meer toe, die me altijd een beetje schuldig deden voelen. In plaats daarvan glimlachte hij tegenwoordig, en ik was blij dat hij geaccepteerd leek te hebben dat we alleen maar vrienden konden zijn. Mike was veranderd tijdens de zomervakantie. Zijn gezicht was wat minder rond geworden waardoor zijn jukbeenderen meer uitstaken, en hij droeg zijn lichtblonde haar anders: in plaats van stekels had hij het laten groeien en

met gel zorgvuldig nonchalant warrig gemaakt. Het was duidelijk door wie hij geïnspireerd was, maar een uiterlijk als dat van Edward kreeg je niet door hem te imiteren.

Terwijl de dag vorderde, dacht ik na over manieren om onder wat er vanavond dan ook ging gebeuren in het huis van de Cullens uit te komen. Het zou al erg genoeg zijn om feest te moeten vieren terwijl ik in een rouwstemming was. Maar hier kwamen zeker weten aandacht en cadeaus bij kijken, wat nog veel erger was.

Aandacht is nooit goed, zoals elke andere ongelukken veroorzakende kluns kan beamen. Niemand wil in het middelpunt van de belangstelling staan als de kans groot is dat je op je gezicht gaat.

En ik had toch heel nadrukkelijk gevraagd – nou ja, geëist, liever gezegd – dat niemand me dit jaar cadeaus zou geven. Het zag ernaar uit dat Charlie en Renée niet de enigen waren die besloten hadden dat te negeren.

Ik had nooit veel geld gehad en daar had ik nooit mee gezeten. Renée had me opgevoed met het geld dat ze verdiende als kleuterjuf. En Charlie werd ook niet bepaald rijk van zijn baan – hij was politiecommissaris in het miezerige Forks hier. Ik verdiende zelf wat bij door drie dagen in de week in de plaatselijke sportzaak te werken. Ik had mazzel dat ik een baantje had gevonden in zo'n klein stadje. Elke cent die ik verdiende ging naar mijn armzalige spaarpot voor de universiteit. (De universiteit was plan B. Ik hoopte nog altijd op plan A, maar Edward was zo halsstarrig vastbesloten me mens te laten...)

Edward had een heleboel geld – ik wilde niet eens weten hoeveel het precies was. Edward en de andere Cullens gaven geen zier om geld. Het was gewoon iets waar je steeds meer van kreeg als je alle tijd van de wereld had en een zus met de buitengewone gave om de ontwikkelingen op de beurs te voorspellen. Edward leek niet te begrijpen waarom ik niet wilde dat hij geld aan me spendeerde – waarom ik me ongemakkelijk voelde als hij me mee uit eten nam in een duur restaurant in Seattle, waarom hij geen auto voor me mocht kopen die harder kon dan negentig kilometer per uur, of waarom hij mijn collegegeld niet mocht betalen (hij was overdreven enthousiast over plan B). Edward vond dat ik onnodig moeilijk deed.

Maar ik kon hem toch niet van alles aan mij laten geven als ik hem nergens mee kon terugbetalen? Hij wilde om de een of andere raadselachtige

reden bij mij zijn. Alles wat hij me daarbovenop nog zou geven, zou ons alleen nog maar meer uit balans brengen.

De rest van de dag begonnen Edward en Alice niet meer over mijn verjaardag, en ik werd iets rustiger.

Tijdens de lunch zaten we aan onze vaste tafel.

Er was een vreemd soort wapenstilstand van kracht aan onze tafel. Wij drieën – Edward, Alice en ik – zaten helemaal aan het ene eind van de tafel. Nu de ‘oudere’ en ook wat meer angstaanjagende kinderen (Emmett, in elk geval) van het gezin Cullen eindexamen hadden gedaan, leken Alice en Edward niet meer zo bedreigend, en dus zaten we hier niet alleen. Mijn andere vrienden, Mike en Jessica (die in de pijnlijke ‘het is uit maar we kunnen toch vrienden blijven’-fase zaten), Angela en Ben (wier relatie de zomer overleefd had), Eric, Conner, Tyler en Lauren (hoewel de laatste niet echt tot de vriendschaps-categorie gerekend kon worden) zaten allemaal aan dezelfde tafel, aan de andere kant van een onzichtbare streep. Op zonnige dagen verdween de streep omdat Edward en Alice dan altijd spijbelden, en werd ik moeiteloos opgenomen in het gesprek.

Edward en Alice vonden het feit dat ze enigszins doodgezwegen werden niet vreemd of kwetsend, zoals ik het ervaren zou hebben. Het viel ze nauwelijks op. Mensen voelden zich altijd opvallend slecht op hun gemak bij de Cullens, bijna bang voor iets wat ze zelf niet konden verklaren. Ik was een zeldzame uitzondering. Soms ergerde het Edward dat ik het zo prettig vond om bij hem in de buurt te zijn. Hij vond dat het slecht was voor mijn gezondheid – iets waar ik altijd fel tegen protesteerde zodra hij erover begon.

De middag ging snel voorbij. De school ging uit, en Edward liep met me mee naar mijn pick-up, wat hij meestal deed. Maar dit keer hield hij het portier van de passagierskant voor me open. Alice reed zijn auto waarschijnlijk naar huis, zodat hij kon voorkomen dat ik ervandoor ging.

Ik deed mijn armen over elkaar en maakte geen aanstalten om in de droge cabine te stappen. ‘Ik ben jarig, dan mag ik toch zeker zelf wel rijden?’

‘Ik doe alsof je niet jarig bent, dat moest van jou.’

‘Als ik niet jarig ben, dan hoef ik ook niet naar jouw huis vanavond...’

‘Goed dan.’ Hij sloeg het portier dicht en liep om me heen om de bestuurderskant open te doen. ‘Gefeliciteerd.’

‘Ssst,’ sputterde ik zwakjes. Ik klauterde de auto in en baalde dat hij het andere aanbod niet aangenomen had.

Edward rommelde aan de radio terwijl ik reed en schudde afkeurend zijn hoofd.

‘Je radio heeft echt een heel slechte ontvangst.’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. Ik vond het nooit leuk als hij af zat te geven op mijn pick-up. Het was een superauto, hij had karakter.

‘Als je een goede stereo wilt, dan ga je toch lekker met je eigen auto.’ Ik was zo zenuwachtig over de plannen van Alice, boven op mijn toch al sombere stemming, dat de woorden er scherper uitkwamen dan ik bedoeld had. Ik was bijna nooit in een slecht humeur bij Edward, en hij perste zijn lippen op elkaar om niet te lachen om mijn toon.

Toen ik voor Charlie’s huis parkeerde, leunde hij voorover en nam mijn gezicht in zijn handen. Hij raakte me heel voorzichtig aan en drukte alleen de toppen van zijn vingers heel zachtjes tegen mijn slapen, mijn jukbeenderen, mijn kaken. Alsof ik bijzonder breekbaar was. Wat ook inderdaad zo was – vergeleken met hem, in elk geval.

‘Je zou toch juist vandaag in een goed humeur moeten zijn,’ fluisterde hij. Zijn zoete adem streek over mijn gezicht.

‘En als ik niet in een goed humeur wil zijn?’ vroeg ik, mijn ademhaling onregelmatig.

Zijn gouden ogen gloeiden. ‘Pech gehad.’

Mijn hoofd tolde al op het moment dat hij zich verder naar voren boog en zijn koude lippen tegen de mijne drukte. Zoals ongetwijfeld zijn bedoeling was, vergat ik al mijn zorgen en concentreerde me op hoe ik ook alweer moest in- en uitademen.

Zijn mond bleef op de mijne rusten, koud en glad en teder, totdat ik mijn armen om zijn nek sloeg en mezelf iets te enthousiast in de kus stortte. Ik voelde hoe zijn lippen omhoog krulden terwijl hij mijn gezicht losliet en zijn armen optilde om zich uit mijn greep los te maken.

Edward had vele voorzichtige grenzen gesteld aan ons fysieke contact, met de bedoeling om mij in leven te houden. Hoewel ik inzag dat het niet onverstandig was een veilige afstand te bewaren tussen mijn huid en zijn vlijmscherpe, giftige tanden, had ik de neiging dat soort details te vergeten als hij me kustte.

‘Gedraag je, alsjeblijft,’ ademde hij tegen mijn wang. Hij drukte zijn lippen nog één keer zacht op de mijne en trok zich toen terug terwijl hij mijn armen in mijn schoot vouwde.

Mijn hartslag bonsde in mijn oren. Ik legde een hand op mijn hart, dat overactief aan het bonken was.

‘Denk je dat ik hier ooit beter in zal worden?’ vroeg ik, meer aan mezelf. ‘Dat mijn hart op een dag niet meer zal proberen uit mijn borstkas te springen als je me aanraakt?’

‘Ik hoop echt van niet,’ zei hij, een beetje zelfgenoegzaam.

Ik rolde met mijn ogen. ‘Zullen we dan maar gaan kijken hoe de Capulets en de Montagues elkaar afslachten?’

‘Uw wens is mijn bevel.’

Edward zakte onderuit op de bank terwijl ik de film aanzette en doorspoelde naar het begin. Toen ik voor hem op het randje van de bank ging zitten, sloeg hij zijn armen om mijn middel en trok me tegen zijn borst. Het was niet zo comfortabel als een kussen, aangezien zijn borst zo hard en koud – en zo perfect – was als een ijssculptuur, maar ik verkoos beslist zijn borst boven een kussen. Hij trok de oude spreid van de rugleuning van de bank en legde hem over me heen zodat ik niet zou bevriezen naast zijn lichaam.

‘Ik heb nooit zoveel geduld met Romeo,’ merkte hij op toen de film begon.

‘Wat is er mis met Romeo?’ vroeg ik een beetje verontwaardigd. Romeo was een van mijn lievelingspersonages. Voordat ik Edward leerde kennen, was ik stiekem een beetje verliefd op hem geweest.

‘Nou, eerst is hij helemaal verliefd op Rosalinde – hij is wel erg wispelturig, vind je niet? En vervolgens vermoordt hij een paar minuten na de bruiloft met Julia haar neef. Niet zo slim, hij maakt de ene fout na de andere. Hij had zijn eigen geluk bijna niet grondiger om zeep kunnen helpen.’

Ik zuchtte. ‘Je hoeft niet mee te kijken, hoor.’

‘Het maakt niet uit, ik zal toch voornamelijk naar jou kijken.’ Zijn vingers trokken patronen over de huid van mijn arm waardoor ik kippenvel kreeg. ‘Ga je huilen?’

‘Waarschijnlijk wel,’ gaf ik toe, ‘als ik oplet.’

‘Dan zal ik je niet afleiden.’ Maar ik voelde zijn lippen op mijn hoofd, wat me heel erg afleidde.

De film wist me uiteindelijk toch te boeien, voornamelijk dankzij het feit dat Edward de tekst van Romeo in mijn oor fluisterde – in vergelijking met zijn onweerstaanbare, fluwelen stem klonk de stem van de acteur zwak en

gewoontjes. En ik moest tot zijn vreugde inderdaad huilen toen Julia wakker werd en haar kersverse echtgenoot dood aantrof.

‘Ik moet toegeven dat ik hem toch wel enigszins benijd,’ zei Edward terwijl hij mijn tranen droogde met een pluk van mijn haar.

‘Ze is heel knap.’

Hij maakte een afkeurend geluid. ‘Ik benijd hem niet om het méisje, maar om het gemak van zijn zelfmoord,’ verduidelijkte hij op een plagerige toon. ‘Jullie mensen hebben het zo makkelijk! Jullie hoeven alleen maar een piepklein flesje plantaaftreksel naar binnen te gieten...’

‘Wat?’ stootte ik uit.

‘Het is iets waar ik ooit over na heb moeten denken, en ik wist van Carlisle dat het niet makkelijk zou zijn. Ik weet niet eens zeker op hoeveel manieren Carlisle zich in het begin van het leven heeft geprobeerd te beroven... nadat hij zich realiseerde wat hij was geworden...’ Zijn stem, die ernstig was geworden, klonk weer opgewekt. ‘En hij is duidelijk nog steeds in zeer goede gezondheid.’

Ik draaide me om zodat ik de uitdrukking op zijn gezicht kon zien. ‘Waar heb je het over?’ wilde ik weten. ‘Wat bedoel je, daar heb je ooit over na moeten denken?’

‘Afgelopen voorjaar, toen je bijna... vermoord was...’ Hij stopte om diep adem te halen en moest moeite doen om zijn plagerige toon te hervinden. ‘Ik deed natuurlijk mijn best om jou levend te vinden, maar in mijn achterhoofd was ik al een rampenplan aan het maken. Zoals ik al zei, het is niet zo makkelijk voor mij als voor mensen.’

Een fractie van een seconde schoot de herinnering aan mijn laatste bezoek aan Phoenix door mijn hoofd, wat me duizelig maakte. Ik zag het zo duidelijk voor me: de felle zon, de golven hitte die van het beton kwamen terwijl ik met wanhopige haast naar de sadistische vampier rende die me dood wilde martelen. James die op me wachtte in de spiegelkamer met mijn moeder als gijzelaar – tenminste, dat dacht ik. Ik had niet geweten dat het allemaal een list was. Net zoals James niet geweten had dat Edward als een speer op weg was om mij te redden. Edward was op tijd geweest, maar het had niet veel gescheeld. Onbewust streken mijn vingers over het halvemaanvormige litteken op mijn hand dat net een paar graden kouder was dan de rest van mijn huid.

Ik schudde mijn hoofd – alsof ik de slechte herinneringen weg kon schudden – en probeerde te begrijpen wat Edward bedoelde. Ik kreeg een raar gevoel in mijn buik. ‘Rampenplan?’ herhaalde ik.

‘Nou ja, ik wilde niet leven zonder jou.’ Hij rolde met zijn ogen alsof dat volkomen vanzelfsprekend was. ‘Maar ik wist niet goed hoe ik het moest doen – ik wist dat Emmett en Jasper nooit zouden willen helpen... dus ik dacht dat ik misschien naar Italië kon gaan om de Volturi te provoceren.’

Ik kon niet geloven dat hij het meende, maar zijn gouden ogen stonden peinzend en staarden naar een punt in de verte terwijl hij mijmerde over manieren om een eind aan zijn leven te maken. Opeens werd ik woedend.

‘Wat is een *Volturi*?’ wilde ik weten.

‘De Volturi zijn een familie,’ legde hij uit, nog steeds met een afwezige blik. ‘Een heel oude en heel machtige familie van onze soort. Ze komen in onze wereld denk ik nog het meest in de buurt van een koninklijke familie. Carlisle heeft in zijn jonge jaren nog even bij ze gewoond in Italië, voordat hij zich in Amerika vestigde – kun je je dat verhaal nog herinneren?’

‘Ja, natuurlijk.’

Ik zou de eerste keer dat ik bij hem thuis was geweest nooit vergeten. De enorme witte villa, diep weggestopt in het bos naast de rivier, en de kamer waar Carlisle – in zoveel opzichten echt de vader van Edward – de schilderijen had opgehangen die zijn levensverhaal vertelden. Het levendigste, kleurigste doek daar, het grootste, stamde uit Carlisle’s tijd in Italië. Natuurlijk kon ik me de vier bedaarde mannen herinneren, ieder met een verfijnd engelengezicht, geschilderd op het hoogste balkon vanwaar ze de kolkende chaos van kleuren overzagen. Hoewel het schilderij al eeuwen oud was, was Carlisle – de blonde engel – niet veranderd. En ik herinnerde me de drie anderen, de vroegere bekenden van Carlisle. Edward had nog nooit het woord *Volturi* gebruikt voor het wonderschone drietal, twee met zwart en een met sneeuw wit haar. Hij had ze Aro, Caius en Marcus genoemd, de nachtelijke beschermheren van de kunsten...

‘Maar goed, je maakt de Volturi niet boos,’ onderbrak Edward mijn dagdroom toen hij verderging. ‘Tenzij je wilt sterven – of wat wij dan ook doen.’ Zijn stem was zo rustig dat hij bijna verveeld klonk bij het vooruitzicht.

Mijn boosheid veranderde in afschuw. Ik nam zijn marmeren gezicht in mijn handen en hield het stevig vast.

‘Je mag nooit, nooit, nooit meer aan zoiets denken!’ zei ik. ‘Wat er ook met mij gebeurt, je mág jezelf niet iets aandoen!’

‘Ik zal je nooit meer in gevaar brengen, dus het is niet van toepassing.’

‘In gevaar brengen! Ik dacht dat we het erover eens waren dat al het ongeluk mijn schuld was?’ Ik begon bozer te worden. ‘Hoe durf je daar ook maar aan te denken?’ Het idee dat Edward er niet meer zou zijn, zelfs als ik dood was, deed ondragelijk veel pijn.

‘Wat zou jij doen als het andersom was?’ vroeg hij.

‘Dat is iets anders.’

Hij leek het verschil niet te zien. Hij gniffelde.

‘Wat als jou iets zou overkomen?’ Ik verbleekte bij de gedachte. ‘Zou je willen dat ik mezelf van kant maakte?’

Er schoot een zweem van pijn over zijn perfecte gezicht.

‘Ik begrijp wel wat je bedoelt... ongeveer,’ gaf hij toe. ‘Maar wat zou ik zonder jou moeten?’

‘Doorgaan met wat je aan het doen was voordat ik verscheen en je leven ingewikkeld maakte.’

Hij zuchtte. ‘Makkelijker gezegd dan gedaan.’

‘Het zou makkelijk moeten zijn. Ik ben echt niet zo interessant.’

Hij stond op het punt ertegen in te gaan, maar bedacht zich toen. ‘Niet van toepassing,’ hielp hij me herinneren. Plotseling ging hij rechtop zitten en schoof me opzij zodat we elkaar niet meer aanraakten.

‘Charlie?’ raadde ik.

Edward glimlachte. Even later hoorde ik de surveillancewagen de oprit oprijden. Ik pakte zijn hand stevig vast – dat kon mijn vader nog wel aan.

Charlie kwam binnen met een pizzadoos in zijn hand.

‘Hé jongens.’ Hij grijnsde naar me. ‘Je hebt vast geen zin om te koken en af te wassen op je verjaardag, dacht ik zo. Honger?’

‘Lekker. Dankjewel, pap.’

Charlie zei er niks van dat Edward blijkbaar geen trek had. Hij was eraan gewend dat Edward het avondeten oversloeg.

‘Vind je het goed als ik Bella vanavond in beslag neem?’ vroeg Edward toen Charlie en ik klaar waren.

Ik keek hoopvol naar Charlie. Misschien zag hij verjaardagen wel als een soort ‘gezellig thuis met de familie’-gelegenheden: dit was mijn eerste

verjaardag bij hem, mijn eerste verjaardag sinds mijn moeder, Renée, hertrouwd was en in Florida was gaan wonen, dus ik wist niet wat hij zou verwachten.

‘Prima – de Mariners spelen vanavond tegen de Sox,’ legde Charlie uit, en mijn hoop verdween. ‘Dus ik zal toch niet erg gezellig zijn... Hier.’ Hij haalde het fototoestel tevoorschijn dat hij op aanraden van Renée voor me gekocht had (omdat ik foto’s nodig zou hebben om in mijn album te plakken) en gooide het naar me toe.

Hij zou toch beter moeten weten – ik was altijd al motorisch gestoord geweest. Het toestel gleed van mijn vingertoppen en viel richting de vloer. Edward griste het weg voordat het op het linoleum kapot viel.

‘Goeie redding,’ merkte Charlie op. ‘Als ze vanavond iets leuks doen bij de Cullens thuis moet je wat foto’s maken, Bella. Je weet hoe je moeder is – die wil de foto’s eerder zien dan jij ze kunt maken.’

‘Goed idee, Charlie,’ zei Edward terwijl hij me de camera gaf.

Ik richtte het toestel op Edward en maakte de eerste foto. ‘Hij doet het.’

‘Da’s mooi. Hé, doe Alice de groeten van me. Ze is al een tijdje niet langs geweest.’ Een van zijn mondhoeken trok omlaag.

‘Drie dagen geleden nog, pap,’ hielp ik hem herinneren. Charlie was dol op Alice. Hij was afgelopen voorjaar aan haar gehecht geraakt toen ze me bijgestaan had in mijn moeizame herstelperiode – Charlie was haar voor altijd dankbaar dat ze hem de verschrikking bespaard had van een bijna volwassen dochter die geholpen moest worden met douchen. ‘Ik zal het doorgeven.’

‘Oké. Veel plezier vanavond, hè?’ Het was duidelijk dat we konden gaan. Charlie schoof al een beetje op in de richting van de woonkamer en de televisie.

Edward glimlachte triomfantelijk en pakte mijn hand om me de keuken uit te trekken.

Toen we bij de pick-up kwamen deed hij opnieuw de passagiersdeur voor me open, en dit keer ging ik er niet tegen in. Ik kon de verborgen afslag naar zijn huis nog steeds niet goed vinden in het donker.

Edward reed door Forks naar het noorden en ergerde zich overduidelijk aan de snelheidslimiet die mijn prehistorische Chevy hem oplegde. De motor gromde nog harder dan normaal toen hij hem over de tachtig dwong.

‘Rustig aan,’ waarschuwde ik hem.

‘Weet je wat jij geweldig zou vinden? Zo’n leuke kleine tweedeurs Audi. Heel stil, veel pk’s...’

‘Er is niets mis met mijn auto. En over dure, onnodige zaken gesproken, het zou voor je eigen bestwil beter zijn als je geen geld hebt uitgegeven aan mijn verjaardagscadeaus.’

‘Geen cent,’ zei hij deugdzaam.

‘Mooi.’

‘Kun je me een plezier doen?’

‘Dat hangt ervan af wat het is.’

Hij zuchtte, zijn mooie gezicht ernstig. ‘Bella, de laatste echte verjaardag die een van ons gehad heeft was Emmett in 1935. Wees nou niet te hard voor ons vanavond. Iedereen heeft er zo’n zin in.’

Ik was altijd een beetje verbijsterd als hij over dit soort dingen begon. ‘Oké, ik zal me gedragen.’

‘Ik moet je waarschijnlijk waarschuwen...’

‘Graag.’

‘Als ik zeg dat iedereen er zin in heeft... dan bedoel ik ook iederéén.’

‘Allemaal?’ slikte ik. ‘Ik dacht dat Emmett en Rosalie in Afrika zaten.’ De rest van Forks dacht dat de oudere kinderen van de familie Cullen naar de universiteit waren gegaan dit jaar, naar Dartmouth, maar ik wist wel beter.

‘Emmett wilde er graag bij zijn.’

‘Maar... Rosalie dan?’

‘Ik weet het, Bella. Maak je maar geen zorgen, ze zal zich voorbeeldig gedragen.’

Ik gaf geen antwoord. Alsof ik me zo makkelijk géén zorgen kon maken. In tegenstelling tot Alice vond Edwards oudere ‘geadopteerde’ zus, de goudblonde en bloedmooie Rosalie, me niet erg aardig. Of eerlijk gezegd was het wel meer dan dat. Wat Rosalie betreft was ik een ongewenste indringer in het geheime leven van haar familie.

Ik voelde me vreselijk schuldig over de huidige situatie en ging ervan uit dat de langdurige afwezigheid van Rosalie en Emmett mijn schuld was, ook al vond ik het stiekem erg fijn haar niet te hoeven zien. Maar Emmett, Edwards speelse beer van een broer, miste ik wel. Hij was in veel opzichten de grote broer die ik altijd had willen hebben... alleen dan veel en veel enger.

Edward besloot van onderwerp te veranderen. ‘Maar goed, als ik je geen

Audi mag geven, is er dan niks anders dat je graag zou willen hebben voor je verjaardag?’

Het kwam er gefluisterd uit. ‘Je weet wat ik wil.’

Een diepe frons kerfde rimpels in zijn marmeren voorhoofd. Hij wou duidelijk dat hij bij het onderwerp Rosalie gebleven was.

Ik had het gevoel dat we het hier vaak over hadden vandaag.

‘Vanavond niet, Bella. Alsjeblieft.’

‘Nou, misschien wil Alice me wel geven wat ik wil.’

Hij gromde – een zwaar, dreigend geluid. ‘Dit zal niet je laatste verjaardag zijn, Bella,’ zwoer hij.

‘Dat is niet eerlijk!’

Ik dacht dat ik zijn tanden hoorde knarsen.

We reden de oprit van het huis op. Uit elk raam op de eerste twee verdiepingen scheen licht. Er hing een lange sliert brandende Japanse lantaarns aan de veranda, waardoor de enorme ceders die om het huis stonden zacht verlicht werden. Op de brede trap naar de voordeur stonden aan weerskanten grote schalen bloemen – roze rozen.

Ik kreunde.

Edward haalde een paar keer diep adem om zichzelf te kalmeren. ‘Dit is een feest,’ hielp hij me herinneren. ‘Wees nou geen spellbreker.’

‘Best,’ mompelde ik.

Hij stapte uit om mijn portier open te doen en stak zijn hand naar me uit.

‘Ik heb een vraag.’

Hij wachtte af, op zijn hoede.

‘Als ik dit filmpje laat ontwikkelen,’ zei ik terwijl ik aan de camera friemelde, ‘ben je dan wel zichtbaar op de foto?’

Edward begon te lachen. Hij hielp me de auto uit, trok me de trap op en lachte nog steeds toen hij de deur voor me opendeed.

Ze stonden allemaal te wachten in de grote witte woonkamer, en toen ik binnenkwam begroetten ze me in koor met een luid ‘Gefeliciteerd, Bella!’, terwijl ik rood werd en naar de grond keek. Alice, gokte ik, had elk plat oppervlak bedekt met roze kaarsen en tientallen kristallen schalen met honderden rozen erin. Naast Edwards vleugel stond een tafel met een wit kleed erover, waar een roze verjaardagstaart, nog meer rozen, een stapel glazen bordjes en een aantal in zilverkleurig papier verpakte cadeautjes op stonden.

Het was duizend keer erger dan ik me had voorgesteld.

Edward voelde mijn paniek, sloeg een bemoedigende arm om mijn middel en gaf me een kus op mijn hoofd.

Edwards ouders, Carlisle en Esmé – onuitstaanbaar jong en mooi als altijd – stonden het dichtst bij de deur. Esmé omhelsde me voorzichtig; haar zachte, lichtbruine haar streek langs mijn wang terwijl ze me op mijn voorhoofd kustte, en toen sloeg Carlisle zijn arm om mijn schouders.

‘Sorry voor dit alles, Bella,’ fluisterde hij luid. ‘We konden Alice niet tegenhouden.’

Rosalie en Emmett stonden achter hen. Rosalie glimlachte niet, maar ze keek in elk geval ook niet woedend. Emmetts gezicht was één grote grijns. Het was maanden geleden dat ik ze voor het laatst gezien had, en ik was haast vergeten hoe onvoorstelbaar mooi Rosalie was – het deed bijna pijn om naar haar te kijken. En was Emmett altijd al zo... enórm geweest?

‘Je bent helemaal niets veranderd,’ zei Emmett gemaakt teleurgesteld. ‘Ik had een zichtbaar verschil verwacht, maar je hebt gewoon net zo’n rood hoofd als anders.’

‘En bedankt, Emmett,’ zei ik, terwijl ik nog roder werd.

Hij lachte. ‘Ik moet even naar buiten’ – hij stopte om overdreven opvallend naar Alice te knipogen – ‘niets raars doen terwijl ik weg ben, hoor.’

‘Ik zal het proberen.’

Alice liet Jaspers hand los en huppelde naar voren, haar tanden glinsterden in het felle licht. Jasper glimlachte ook, maar bleef op een afstand. Hij leunde, lang en blond, tegen de leuning onder aan de trap. Ik dacht dat hij in de dagen die we in Phoenix noodgedwongen binnen met elkaar hadden doorgebracht, over zijn aversie tegen mij heen was gekomen. Maar zodra hij van zijn tijdelijke verplichting om mij te beschermen was verlost, gedroeg hij zich weer precies zoals daarvoor en vermeed me dus zoveel mogelijk. Ik wist dat het niet persoonlijk was maar een voorzorgsmaatregel, en probeerde het me niet openlijk aan te trekken. Jasper had meer moeite om zich aan de eetgewoontes van de Cullens te houden dan de anderen, en de geur van menselijk bloed was voor hem veel moeilijker te weerstaan – hij deed het nog niet zo lang.

‘Tijd om de cadeautjes open te maken,’ kondigde Alice aan. Ze legde haar koele hand onder mijn elleboog en sleepte me naar de tafel met de taart en de glanzende pakjes.

Ik deed mijn best zo gekweld mogelijk te kijken. ‘Alice, ik heb toch gezegd dat ik niets wilde hebben...’

‘Maar ik heb niet geluisterd,’ onderbrak ze me voldaan. ‘Maak open.’ Ze pakte het fototoestel uit mijn handen en verving het door een grote, vierkante zilveren doos.

De doos voelde zo licht dat het leek of er niets in zat. Op het etiket aan de bovenkant stond dat het van Emmett, Rosalie en Jasper was. Ik scheurde ongemakkelijk het papier los en staarde naar de doos die eronder zat.

Het was iets elektronisch, met een boel cijfers in de naam. Ik deed de doos open, in de hoop dat dat duidelijkheid zou bieden. Maar er zat écht niets in.

‘Eh... dankjewel.’

Zelfs bij Rosalie kon er een glimlachje af. Jasper lachte. ‘Het is een stereo voor in je pick-up,’ legde hij uit. ‘Emmett is hem nu aan het installeren zodat je hem niet terug kunt brengen.’

Alice was me altijd een stap voor.

‘Bedankt, Jasper, Rosalie,’ zei ik tegen ze en grijnsde bij de herinnering aan Edwards geklaag van vanmiddag over mijn radio – allemaal doorgestoken kaart, blijkbaar. ‘Dankjewel, Emmett!’ riep ik, harder.

Ik hoorde zijn bulderende lach vanuit mijn pick-up en ik moest wel mee lachen.

‘Nu dat van mij en Edward,’ zei Alice, zo opgewonden dat haar stem een hoge triller was. Ze had een klein, plat vierkant pakje in haar hand.

Ik draaide me om om Edward een venijnige blik toe te werpen. ‘Je had het beloofd.’

Voordat hij antwoord kon geven, kwam Emmett met grote stappen binnen. ‘Net op tijd!’ jubelde hij. Hij ging vlak achter Jasper staan, die ook al dichterbij gekomen was dan normaal om het goed te kunnen zien.

‘Ik heb geen cent uitgegeven,’ verzekerde Edward me. Hij streek een pluk haar uit mijn gezicht, en mijn huid tintelde van zijn aanraking.

Ik haalde diep adem en draaide me om naar Alice. ‘Geef maar,’ zuchtte ik. Emmett grinnikte van plezier.

Ik pakte het kleine pakje en rolde met mijn ogen naar Edward terwijl ik mijn vinger onder de rand van het papier stak en snel onder het plakband door haalde.

‘Verdorie,’ mompelde ik toen het papier in mijn vinger sneed, en ik trok hem terug om de schade te bekijken. Er welde één druppeltje bloed op uit het piepkleine sneetje.

Toen ging het allemaal heel snel.

‘Nee!’ brulde Edward.

Hij wierp zich op me waardoor ik naar achteren, over de tafel geduwd werd. Die viel om, net als ik, en de taart, de cadeautjes, de bloemen en de borden kwamen overal op de grond terecht. Ik belandde midden in de puinhoop van gebroken kristal.

Jasper liep keihard op Edward in, met een geluid als vallende rotsblokken in een steenlawine. Er klonk nog een ander geluid, een weerzinwekkend gegrauw dat ergens diep uit Jaspers borst leek te komen. Jasper probeerde voorbij Edward te komen, zijn tanden sloegen slechts een paar centimeter van Edwards gezicht op elkaar.

Het volgende ogenblik greep Emmett Jasper van achteren vast en klemde hem in zijn massief stalen armen, maar Jasper bleef worstelen, zijn wilde, lege ogen alleen maar op mij gericht.

Behalve de schok was er ook nog pijn. Ik was op de vloer gevallen naast de vleugel en had mijn armen automatisch gestrekt om de val te breken, recht in de stukken gebroken glas. Ik voelde nu pas de brandende, stekende pijn die van mijn pols naar de binnenkant van mijn elleboog liep.

Duizelig en gedesoriënteerd keek ik op van het helderrode bloed dat uit mijn arm gutste – recht in de koortsige ogen van zes vampiers die plotseling razende dorst hadden.